

Învăluți de iubire

JANETTE OKE

Învălușiți de iubire

Editura Casa Cărții, Oradea
2006

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love Comes Softly
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Învăluți de iubire

de Janette Oke

Copyright © 2006 Editura Casa Cărții

O.P. 1, C.P. 270,

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Laura Brie

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Florin Iosif

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Învăluți de iubire / Janette Oke. - Oradea : Casa
Cărții, 2006

ISBN (10) 973-8998-01-8 ; ISBN (13) 978-973-8998-01-8

821.111-31=135.1

Tiparul executat la Romflair Press s.r.l., Oradea

*Preaiubitei mele prietene și fostei profesoare,
domnișoara Irene Lindberg*

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Okes are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Dragi prieteni,

Am sentimentul că voi, cititorii mei, mi-ați devenit cu adevărat prieteni de-a lungul timpului, încă din anul 1979, când Clark și Marty au prins viață pentru prima dată pe paginile romanului *Învălușiți de iubire*. De fapt, aceste două personaje trăiseră în inima și în imaginația mea cu mult înainte de acest moment și deja îmi deveniseră dragi.

De atunci, călătoria cu cititorii și personajele mele a fost lungă și emoționantă—o călătorie pe parcursul căreia am simțit călăuzirea lui Dumnezeu, căci a întrecut cu siguranță planurile sau chiar visele mele.

După publicarea cărții *Învălușiți de iubire*, nu am avut intenția să scriu o continuare. Din punctul meu de vedere, povestea era completă prin faptul că Marty și Clark I-au dat voie lui Dumnezeu să aprindă în inimile lor o dragoste sinceră unul pentru celălalt. Dar cititorii au avut alte idei și, prin intermediul multor scrisori, am fost întrebată ce se întâmplă în continuare. Încurajată de Carol Johnson, editor la Bethany House, am lăsat la o parte planurile legate de romanul următor și am scris, în schimb, o continuare la romanul familiei Davis. Trebuie să mărturisesc că mi-a fost teamă atunci când m-am așezat la masa de scris, nefiind convinsă că va merge. Dar se pare că cititorii au fost mulțumiți și au cerut mai mult. În final, seria *Învălușiți de iubire* cuprinde opt romane, iar Clark și Marty au devenit prieteni buni multor cititori de-a lungul anilor.

Mi-am îndreptat atenția în continuare asupra altor personaje și întâmplări, dar cererile continuau să vină. O cititoare chiar a recunoscut că s-a rugat pentru familia Davis! Alții au venit cu sugestii privitoare la cum ar trebui să continui seria, iar câțiva m-au implorat măcar să le *spun* ce s-a mai întâmplat, dacă nu aveam de gând să mai *scriu* și alte cărți în aceeași serie! Am consimțit într-un târziu, astfel încât alte patru romane au fost adăugate la seria intitulată *Moștenirea preriei*. Dar am fost nevoiți să ne oprim acolo. Trecuseră destui ani de-a lungul celor 12 romane, pentru a-i aduce pe Clark și pe Marty în pragul ultimilor ani ai vieții lor împreună. Ca mulți dintre voi, nici eu nu doream să le jelesc moartea.

Aceste două personaje, deși fictive, îi reprezintă pe mulți din viața mea—și, fără îndoială, și din a voastră—care au dat lecții, atât practice, cât și spirituale. Am trecut și eu prin fiecare încercare prin care au trecut Clark și Marty. Fiecare victorie pe care au experimentat-o ei a fost victoria mea. Fiecare adevăr legat de credințioșia Dumnezeului pe care Îl slujeau era un minunat stâlp de aducere aminte pentru mine. Am fost alături de ei în zilele cu soare și în perioadele de întuneric adânc. Am simțit cum cresc—încet, dar sigur—în omul meu interior. Dumnezeu a folosit evoluția acestor personaje pentru a mă ajuta pe mine să depășesc starea în care mă aflam.

În concluzie, chiar dacă spun adio familiei Davis, o fac cu o mare delicatețe și mulțumire față de ceea ce oamenii aceștia fictivi au adus în viața mea. Rugăciunea mea este ca impactul vieților lor să treacă dincolo de mine—căci zilele mele, ca ale tuturor, vor fi numărate. Prin intermediul paginilor tipărite ale acestei cărți și ale celorlalte, cu voia lui Dumnezeu, ei vor continua să trăiască în inimile și mințile unor cititori ca voi.

Cu sinceritate,
Janette

Cuprins

1. Secerătorul neîndurător	13
2. O mamă pentru Missie	21
3. Căsătorie din interes	27
4. Întâlnirea de dimineață	35
5. Numai de-aș putea rezista	43
6. Curățenie în casă	49
7. Vizitatori bineveniți	57
8. Viața este crudă	65
9. Ziua Domnului	73
10. Tăierea porcului în vecini	81
11. Părtășie	85
12. Terminând de cusut	89
13. Ellen	95
14. Missie	101
15. Secret dat pe față	111
16. Gânditor și grijuliu	115
17. Absență misterioasă	121
18. Pregătiri pentru Crăciun	125
19. Planuri zădărnicate de căderea zăpezii	131
20. Ma Graham în vizită	143
21. Un nou-născut	151
22. Ma își deschide inima	157
23. Vizitatori	163
24. Noi dezvăluiri	175

25. Catastrofă	179
26. Ridicarea grajdului	187
27. Laura	191
28. Ziua cea mare	195
29. Vremea semănatului	201
30. Durere	207
31. Noi puteri	211
32. Atingerea blândă a dragostei	215

UNU

Secerătorul neîndurător

Soarele de dimineață strălucea puternic peste prelata căruței acoperite, anunțând o zi neobișnuit de călduroasă pentru jumătatea lunii octombrie. Marty se lupta să se trezească, revenindu-și treptat dintr-un somn neliniștit și agitat. De ce se simțea împovărată, de ce nu se simțea în largul ei—ea care de obicei se trezea plină de entuziasm și gata pentru provocările fiecărei noi zile? În momentul următor, amintirile îi invadară mintea și căzu grămadă pe cuvertura de pe care tocmai se ridicase. Suspinele îi zdruncinară întreg corpul și își îngropă fața în cuvertură pentru a înăbuși zgomotul.

Clem nu mai e. Acest adevăr era aproape de neconceput. Cu mai puțin de doi ani în urmă, puternicul, aventurosul și copilărosul Clem o făcuse să se îndrăgostească de el repede și fără efort. Sigur pe sine și încrezător în forțele proprii, i-a cucerit inima și mâna. Paisprezece luni mai târziu era măritată, începând o aventură nouă și plină de provocări alături de bărbatul pe care îl iubea—până ieri.

O, Clem, începu ea să plângă. Avu senzația că lumea întregă se prăbușise în jurul ei, când cei doi bărbați veniră să-i spună despre moartea lui Clem. Mort pe loc. Calul căzuse. Vor fi nevoiți să omoare calul. Oare voia să vină cu ei?

Nu, va rămâne.

Ar vrea ca nevasta unuia dintre ei să treacă pe la ea?

Nu, se va descurca.

Se mira cum de-i ieșiseră cuvintele pe buze.

Unul dintre ei îi spusese că se va ocupa de trupul neînsuflețit. Nevasta lui se pricepea la asta. Vecinii se vor ocupa de înmormântare. Din fericire, pastorul se afla în vizită în acea zonă. Ar fi trebuit să plece mai departe azi, dar erau siguri că va mai rămâne. Sigur nu voia să vină cu ei?

Nu, va fi bine.

Nu ar fi vrut s-o lase singură.

Ea avea nevoie să rămână singură.

Aveau să se întâlnească a doua zi. Nu era nevoie să-și facă nicio grijă. Ei se vor ocupa de toate.

Mulțumesc.

Plecară, luându-l pe Clem al ei cu ei, învelit într-una dintre puținele ei pături și legat strâns de spinarea calului. Ar fi fost normal ca vecinul cumsecade să fie călare, dar acum ducea încet animalul, având grijă de povara pe care o purta.

Și ziua de mâine sosi, soarele ivindu-se strălucitor pe bolta cerului. De ce strălucea soarele? Oare nu știa natura că ar trebui să fie la fel de lipsită de viață cum se simțea ea, să sufle un vânt rece ca acela care-i cuprinsese inima?

Faptul că mergea spre vest și era spre sfârșitul anului, fără cale de întoarcere, înconjurată de necunoscuți—și, pe lângă toate acestea, așteptând copilul lui Clem—ar fi trebuit să o umple de panică. Dar, pentru moment, singurul lucru la care se putea gândi și care pusese stăpânire pe inima ei era durerea copleșitoare a mării pierderi pe care o suferise.

O, Clem! Clem!, strigă ea cu voce tare. *Ce-o să fac fără tine?* Și din nou își îngropă fața în cuvertură.

Clem pornise spre vest cu un entuziasm atât de sălbatic...

— O să găsim tot ce ne dorim în noua țară. Pământu' ăla e de luat, spunea el plin de entuziasm.

— Dar cum rămâne cu animalele sălbatice? Și cu indienii?, spuse ea cu ezitare în glas.

El râdea de naivitatea ei, o ridica în brațele lui puternice și o învârtea în aer.

— Dar cum facem cu casa? Vom ajunge acolo spre iarnă, se îngrijora ea.

— Vecinii o să ne ajute să ne construim casa. Pe toți i-am auzit spunând asta. Se ajută unii pe alții pentru a face tot ce trebuie făcut acolo.

Și era adevărat. Acei coloniști viguroși, risipiți prin sălbăticie, și-ar fi lăsat pe câmp recoltele prețioase, dacă era nevoie, pentru a-și pune la dispoziție un timp necesar construirii unui acoperiș deasupra capului unuia venit de curând pe meleagurile lor care era sărman, dacă nu cumva chiar nesăbuit, căci ei cunoșteau prea bine ferocitatea vânturilor din timpul iernii.

— O s-o scoatem noi la capăt cu bine. Nu te mai îngrijora, Marty, o asigura Clem. Cu o oarecare rețineră, Marty începuse să facă pregătirile pentru lungul drum cu căruța, pentru a duce la îndeplinire visul mult iubitului ei soț.

După o călătorie de mai multe săptămâni, au dat peste o gospodărie, într-o zonă de deal și pășune, și Clem începuse să caute informații. În jurul unei cești de cafea, într-o atmosferă prietenească, gospodarul îi informase că el deținea pământul până la pârâu, dar pământul de dincolo de el, care se întindea până pe dealuri nu fusese încă revendicat. În acel moment, Clem se abținuse cu un oarecare efort să nu izbucnească în strigăte de bucurie. Marty simțea cum doar gândul că ar putea să fie atât de aproape de împlinirea visului său, îl umplea pe Clem de o presimțire sălbatică. Mulțumind viitorului lor vecin, porniră grabiți mai departe, mergând prea repede pentru căruța care trecuse prin atâtea reparații. Nu erau departe de destinație, când o altă roată cedase, și de data asta nu se mai putea repara.

Rămaseră acolo peste noapte, fiind încă pe proprietatea vecinului, și Clem stivuisse pietre și lemne sub căruța aflată într-o rână, încercând să o facă să stea cumva drept. Dimineața, descoperiră că o altă pacoste dăduse peste ei. Unul dintre cai fugise în timpul nopții, iar

frânghia ruptă atârna încă de copac. Clem plecase călare pe celălalt cal, pentru a-l căuta pe cel pierdut. Apoi a urmat accidentul și nu avea să se întorcă. Niciun pământ nu avea să fie revendicat în numele lui, nicio casă construită care să se înalțe impunătoare și solidă, adăpostindu-i soția și copilul.

Marty suspină din nou, dar în clipa următoare auzi zgomot lângă căruță și se uită timid printr-o crăpătură a prelatei. Vecinii erau acolo—patru bărbați cu fețele aspre săpau în liniște și cu un aer grav, sub cel mai mare molid. Pe măsură ce conștientiza motivul pentru care săpau, o nouă suferință îi sfâșie inima. *Mormântul lui Clem*. Chiar era adevărat. Acest coșmar îngrozitor se desfășura sub ochii ei. Clem murise. Nu mai era lângă ea. Va fi înmormântat pe pământ străin.

O, Clem. Ce-o să mă fac?

Plânse până nu mai avu lacrimi. Săpatul continua. Putea să audă zgomotul făcut de lopeți și fiecare aruncătură părea să o înjunghie tot mai adânc în inimă.

Un amestec tot mai mare de zgomote indescifrabile ajungea până la ea și realiză că soseau și alți vecini. Trebuia să-și recapete stăpânirea de sine. Lui Clem nu i-ar fi plăcut ca ea să se ascundă în căruță.

Coborî de pe cuvertură și încercă să-și aranjeze părul dezordonat. Îmbrăcând repede rochia din bumbac, de un albastru închis, care părea a fi cea mai potrivită pentru o astfel de situație, luă la repezeală un prosop și pieptenele, se furișă afară din căruță și coborî la izvor pentru a se spăla pe față și pentru a-și îndrepta părul încâlcit. Acestea fiind făcute, își îndreptă umerii, își ridică bărbia și plecă înapoi pentru a face cunoștință cu micul grup posomorât adunat sub molid.

Pe fața tuturor se putea citi generozitatea și compasiunea. Putea simți asta. Nu era milă, ci înțelegere. Acesta era Vestul. Viața era dură pe aceste tărâmuri. Aproape sigur că fiecare făcuse față unei situații similare, dar niciunul nu s-a lăsat răpus de disperare. Nu era timp

sau energie pentru manifestarea milei aici—nici față de sine, nici față de ceilalți. Îți copleșea întreaga ființă să accepți realitatea faptului că moartea face parte din viață, că durerea este inevitabilă, dar și că trebuie să te ridici și să mergi mai departe.

Pastorul aflat în vizită oficia slujba de înmormântare, încredințând trupul lui Clem pământului, iar sufletul lui în mâinile lui Dumnezeu. Se adresă și celor îndurerați, care în acest caz erau doar unul, o făptură mică și plâpândă, văduva decedatului; căci nu prea puteai să adaugi la numărul jeluitorilor și copilul pe care îl purta în pânțece, chiar dacă era al lui Clem.

Pastorul Magnuson rosti cuvintele potrivite cu o astfel de ocazie—cuvinte menite să aline și să încurajeze. Vecinii ascultară cu compasiune mută pasajele familiare din Scripturi, pe care le mai auziseră în situații similare. Când scurta ceremonie luă sfârșit, Marty, cu capul plecat, se întoarse dinspre mormânt spre căruță, și cei patru bărbați care țineau în mâini lopețile începură să acopere lada solidă din lemn pe care o aduseseră cu ei. În timp ce Marty se îndepărta, o femeie păși înainte și îi puse mâna pe umărul slab.

— Eu sunt Wanda Marshall, spuse ea, cu o voce slabă. Ne pare rău că nu avem decât o cameră, dar ai fi binevenită să stai la noi pentru câteva zile, până se mai limpezesc lucrurile.

— Vă sunt foarte îndatorată. Marty vorbi aproape în șoaptă. Dar nu aș vrea să vă deranjez. Pe lângă toate astea, cred că voi rămâne aici o vreme. Am nevoie de timp de gândire.

— Înțeleg, răspunse femeia, mângâind-o ușor pe umăr și se îndepărtă.

Marty continuă să meargă spre căruță, când fu oprită din nou, de data asta de atingerea blândă a unei femei mai în vârstă.

— Știi că nu ți-i ușor. Mi-am îngropat primu' bărbat cu mulți ani în urmă și știi prin ce treci. Făcu o pauză de un minut și continuă. Bănuiesc că n-ai prea avut timp să-ți faci planuri. Când Marty dădu ușor din cap că nu, femeia continuă:

— Nu-ți pot oferi un loc unde să stai; casa noastră-i plină plină. Da' îți pot oferi ceva de mâncare, iar dacă vrei să-ți muți căruța lângă

curtea noastră, ne-am bucura să te-ajutăm să-ți împachetezi lucrurile, și Ben al meu, Ben Graham, o să te-ajute bucuros s-ajungi în oraș, imediat ce-o să fii pregătită de plecare.

— Mulțumesc, murmură Marty, dar cred că voi rămâne aici pentru un timp.

Cum putea să explice că nu avea bani să rămână nici măcar pentru o noapte și nici speranță să facă rost de undeva? Ce slujbă ar putea să spere să găsească o femeie tânără și fără experiență în situația ei? Ce viitor mai avea ea?

Picioarele o duseră cumva către căruță și ridică o mână grea spre clapa prelatei. Tot ceea ce își dorea era să dispară de sub privirile celor din jur și lumea să se prăbușească peste ea.

Înăuntru era cald la amiază și valurile de aer cald o făceau să-și simtă capul, deja amețit, învârtindu-se. Se târa în sus și în jos pe iarba de pe partea umbroasă a căruței, sprijinindu-se de roata desprinsă. Simțurile păreau că îi joacă feste. Durerea adâncă se rotea ca un vârtej în capul ei, nemaifiind capabilă să distingă între realitate și închipuire. Bâjbâia în mintea ei, căutând să găsească o rațiune pentru tot ceea ce i se întâmpla, când, deodată, o voce de bărbat o făcu să tresară.

— Doamnă.

Își ridică fruntea și privi în sus. În fața ei stătea un bărbat cu o pălărie în mână, pe care o strângea între degete cu îndârjire, în timp ce își dregea glasul. Cu greu recunoscă în persoana bărbatului pe unul dintre cei care săpaseră groapa. Înălțimea și construcția corpului îi scoteau în evidență puterea și era ceva bătrânesc în privirea lui care contrasta cu trăsăturile tinerești. Ochii ei îl priveau în față, dar buzele refuzau să răspundă.

Își dresă din nou glasul și își ridică privirea de la șapca pe care o ținea în mână.

— Mă numesc Clark Davis, zise el grăbit, și-mi pare că noi doi avem nevoie unu' de celălalt.

Ea luă brusc o gură de aer, ceea ce îl făcu să facă o pauză, apoi ridică o mână.

— Acum, stai o clipă, îi spuse el, cu un aer aproape poruncitor. E doar o treabă practică. Ți-ai pierdut bărbatu' și ești singură aici. Aruncă o privire la roata stricată a căruței, apoi îi vorbi direct:

— Presupun că n-ai niciun ban să mergi la rudele tale, chiar dac-ai avea rude la care să te întorci. Și chiar dacă ar fi așa, n-ai cu ce să te întorci, că următoarea caravană spre est nu mai trece pe-aici până primăvara viitoare. Cât despre mine, am și eu nevoie.

Acestea fiind spuse, își coborî privirile. Trecu un minut până să și le ridice și să o privească în față din nou.

— Am și eu o copilă, nu cu mult mai mare decât o găză—și-are nevoie de mamă. Acum, după cum văd eu că stau lucrurile, dacă ne-am căsători—privi într-o parte pentru un moment, apoi o privi în față din nou—am putea rezolva ambele probleme. Aș fi așteptat, dar pastorul mai este aici doar azi și nu se mai întoarce până în aprilie sau mai anul viitor, așa că trebuie să fie azi.

Trebuie să fi citit pe fața ei oroarea pe care o simțea Marty.

— Știu, știu, se bâlbâi el. Nu prea pare potrivit, dar ce altceva e de făcut?

Într-adevăr, ce altceva? se gândi Marty. Primul lucru pe care l-aș face ar fi să mor, asta e tot. Mai degrabă aș muri decât să mă mărit cu tine—sau cu oricare alt bărbat. Ieși afară. Pleacă.

Dar el nu mai citi niciunul din gândurile furioase și continuă:

— M-am străduit din răspuțeri să fiu și tată, și mamă pentru Missie, da' nu mă prea descurc, având de lucrat pământu' și toate celelalte. Am o bucată de pământ și o căsuță destul de confortabilă, deși e cam mică, și-aș putea să-ți ofer toate lucrurile de care are nevoie o femeie, dacă ai grijă-n schimb de Missie a mea. Îs convins c-ai putea învăța s-o iubești. E o copiliță drăguță. Făcu o pauză. Missie a mea chiar are nevoie de-o mână de femeie. Asta-i tot ce-ți cer, doamnă. Doar să fii mama lui Missie a mea. Nimic mai mult. Poți împărți patul cu Missie. Eu voi sta în anexă. Ăă... Ezită puțin. Și-ți promit asta. Dacă n-o să fii fericită aici, te poți îmbarca în următoarea caravană spre est, până la locul de unde poți lua diligența. O să-ți plătesc drumul 'napoi acasă, cu o condiție, s-o iei pe Missie a mea cu

tine. Făcu o pauză pentru a-și lua aer, apoi spuse: nu-i deloc drept ca micuța mea să nu aibă mamă.

Se ridică brusc.

— Te las să te mai gândești la toate astea, doamnă. N-avem prea mult timp la dispoziție.

Se întoarse și porni cu pași mari. Felul în care îi era încovoiat spatele îi spunea cât de mult îl costaseră vorbele acestea. Totuși, se gândea furioasă, ce fel de om putea să ceară în căsătorie—și felul ăsta de căsătorie—o femeie care tocmai s-a întors de la mormântul soțului ei? Simți cum o copleșește disperarea. *Mai degrabă aș muri*, își spunea ea. *Mai degrabă aș muri*. Dar cum rămâne cu copilul lui Clem? Nu dorea moartea pentru micuțul lor, nici de dragul ei, nici al lui Clem. În sufletul ei năvăleau frustrarea, mânia și durerea. Ce situație! Nimeni, nimic, în această țară uitată de Dumnezeu. Familia și prietenii erau departe, iar ea era complet singură. Știa că el are dreptate. Avea nevoie de el și îl ura pentru asta.

Urăsc țara asta! O urăsc! Îl urăsc, om rece, mizerabil! Îl urăsc! Îl urăsc! Dar, pe măsură ce își descărca mânia asupra lui, știa că nu are altă soluție.

Își șterse fața și se ridică de pe iarba aflată într-un loc umbros. Se gândi cu încăpățânare că nu va aștepta după el să apară cu statura lui maiestuoasă pentru a afla decizia ei și intră în căruță pentru a împacheta puținele lucruri pe care le numea ale ei.